

Predikan

Domsöndagen 2017, årg. 3

Psalmer: 318, 666, 315, 323, 321, 490.

Pär-Magnus Möller

I dag påminner Jesus om att Guds nät kommer att dras genom världen. Hela den tillvaro som vi känner kommer att delas i två riken. Vad handlar det egentligen om? Det är en underlig bild Jesus ger oss idag – ett fiskenät som dras genom världen och drar upp både bra och dålig fisk – den bra fisken läggs i en hög och den andra kastas bort. Jag tänker: som om det skulle göra någon skillnad för fisken, de är ju redan döda – men så skall man nog inte tänka – det är farligt att dra bilderna för långt. Även om jag tror Jesus gav bilden med lite humor i grunden är det ett allvarligt tema han ger oss i dag.

Den dag kommer då denna världens ondska skall få sitt straff. Gud är inte likgiltig och överksam när det gäller ondskan, även om vi ibland kan tycka det när vi ser en värld som lider och plågas. Gud låter visserligen det onda hållas, men bara för en tid, bara till den dag då Jesus kommer åter. Den dagen skall det onda, det falska, själva lögnen och lögnens fader kastas i lögnens rike, helvetet, medan Guds barn skall få se sin broder Jesus ansikte mot ansikte och få vila i sin långtande Faders blick för evigt.

Vad är egentligen helvetet för något? Är det eld och svavel och röda djävlar som sticks med eldgafflar? Nja! Enkelt uttryckt skulle man kunna säga att helvetet är den plats där den onde får styra och sätta upp reglerna. I helvetet finns ingen nåd, där får var och en leva med konsekvenserna av sitt handlande. I helvetet finns den absoluta rättvisan, sade någon – och det är bra uttryckt – för där får hatet leva med sina egna konsekvenser alldeles rättvist, lögnen med sina, otroheten med sina osv. Det är verkligen ett fruktansvärt ställe utan förskoning, förlåtelse och nåd – ett verkligt helvete. Helvetet är inte ett straff utan snarare en konsekvens av att man inte vill leva av nåd – inte vill leva i kärlekens rike.

Ibland kan vi smaka detta helvete i våra liv. Vi smakar det i bitterheten, i avundsjukan, i oförsonligheten, i kärlekslösheten. Därför vet vi vad det är och vi vill inte ha det.

C.S. Lewis gav en god bild av himmelen och helvetet. Helvetet, sade han, är ett stort rum med stora grötfat. Vid varje fat sitter ett antal människor. I sin hand har de en träslev, men den är så lång så att när de håller i skaftet räcker själva skeden långt förbi munnen. Så sitter de där nära maten men får den inte i sig. Himmelen är ett likadant rum, samma matskålar, samma skedar. Det är bara det att i himmelen matar man varandra – och till det passar skedarna utmärkt.

Det är viktigt att komma ihåg att ingen som hamnar i helvetet kommer att vara särskilt förvånad över det.

Det var det om helvetet – men nu till det stora och underbara i att det finns en annan väg att gå än den som leder till lögnens rike – det finns en väg att gå till himmelens glädje, en väg som slutar med den stora lovsången.

Om vi börjar med att titta på vem som har möjlighet att komma in i himmelen så säger Jesus att det är de rättfärdiga som äger den möjligheten. Det står inte att det är de goda som skall komma in i himmelen utan de rättfärdiga. Det är en viktig och bra skillnad.

I dag när man talar med folk så är det många som tänker att man har liksom rätt till himmelen, man har rätt till Guds kärlek osv, bara man varit lite vardagligt hygglig. Men så är det i det teologiska tänkandet inte. Vi har inte rätt till något av Gud. All rätt är förverkad. *Men, säger någon, är vi inte Guds barn?* Jo, vi var det tills vi förverkade också den rätten. Vi har ju så många gånger i våra liv sagt nej till vår Far genom att ignorerar honom, gå andra vägar än de han kallat oss, ljugit, stulit, tänkt onda tankar – ja, ni vet vad vi alla är fulla av. Vi är som sonen i liknelsen om den förlorade sonen, som tagit ut vårt arv och förslösat det. Vi har inte längre rätt att med automatik kalla oss Guds barn.

Men vi har en älskande Gud till far, en som längtar efter oss av hela sitt hjärta – han vill inget hellre än att förlåta oss, han vill gång på gång upprätta vår relation och gemenskap. Det är den kärleken han visar på korset.

Gud tillåter oss att leva i en bruten relation med honom – men han lider av det – det lidandet ser vi också på korset. Trots kärleken och trots lidandet tränger han sig inte på – han erbjuder oss istället att börja om. Han erbjuder en väg genom dopet där vi med Jesus får dö och uppstå som nya människor. Han erbjuder en väg tillsammans med honom i bibelläsning och i bön och i nattvard.

När jag tvivlar på att jag får kalla Gud för min far är nattvarden det ljuvligaste stället på jorden. Därför firar jag gärna nattvard, denna måltid är liksom livet med Jesus i koncentrat:

*Var gång vi firar nattvard får jag ta emot det helande liv Jesus skänker mig genom sin kropp och sitt blod.

*Var gång jag firar nattvarden ropar Jesus in i min mörka ensamhet att han vill dela mitt liv och bli mitt ljus

*Varje gång jag firar nattvarden får jag erfara honom som en dag skall komma på himmelens skyar och jag får ta emot honom redan här och nu.

*Varje gång jag firar nattvarden får jag smaka den himmelska måltiden som fyller mig med det himmelshopp som får mig att uthärda också det största mörker här på jorden.

Det enda krav som ställs på oss som vill gå fram till nattvardsbordet är att vi vill låta Gud försona oss och hela oss. Den som är värdig och ren har inte vid nattvardsbordet att göra – men den som på något sätt är slagen av livet och längtar på det allra minsta sätt efter att få börja om från början igen får ta emot allt Jesus gjort i brödet och vinet som är hans kropp och blod.

Det finns alltså en väg att låta försona sig med Gud och så på nytt få kalla honom Abba, fader. Vägen hem till den älskande fadern är att följa Jesus i sitt liv – han leder oss hem till fadernshuset. Att vandra den vägen är att i kärlek tjäna den mänsklighet Gud älskar och att var gång jag misslyckas med detta uppsåt komma till korset och be om förlåtelse – och så börja om igen.

Den dag då Guds nät dras genom världen och han sorterar oss i två högar kommer de som velat leva nära Jesus hamna i den ena högen och de som inte velat ta emot Guds gåvor i den andra. I båda högarna finns onda människor och goda människor. Skillnaden är om de velat ha Gud som far eller inte.

Luther lär ha sagt att om han vaknade upp en dag i himmelen skulle han bli förvånad över vilka han träffade där – och framförallt hade han varit förvånad att han själv var där! Jag tror därför att vi som utgångspunkt skall tänka att det kommer att bli trångt i himmelen. Helvetet är en marginell företeelse. Men det är viktigt att komma ihåg att det finns.

Det är alltså en sorglig dag och en underbar dag. För Guds folk är det en jubeldag – den största genom hela skapelsen. Denna dag skall saker och ting äntligen bli som Gud avsett dem. Äntligen skall hans mänsklighet få frid och glädje. Äntligen skall krig och annat djävulskap för evigt vara borta. Äntligen skall hans mänsklighet få slippa leva bland lögner och gråa sanningar. Äntligen skall de slippa lidande, smärta, ensamhet, trötthet, livsleda och allt annat ont som plågar oss. Äntligen skall vi få vara dem som Gud en gång avsett oss att vara. Och som det så vackert står skrivet: Himmels port skall öppnas och den nya staden Jerusalem skall få bli deras hem för evigt.

Låt oss be:

Jesus tack för att vi i våra hjärtan får bära hoppet om himmelen. Tack för att vi genom Jesus får kallas dina barn. Tack för att du är med oss och leder oss genom din Ande. Gör oss uthålliga. Hjälp oss att tjäna och älska varandra. Hjälp oss att stå emot rädslan när den sista tiden kommer. Hjälp oss som individer och som församling utföra ditt uppdrag: att leda människor till dig som är Vägen, Sanningen och Livet.

Gör oss redo och kom snart – Herre Jesus!

Amen.